

Niby nic, ot hummus z jajkiem na półtwardo. Ale zrobić go dobrze to sztuka!

ry kucharz zna swoje możliwości eksperymentuje na gościach.

sobie przewodnika Francji. Dziś ukazuje się w wielu krajach. I jest obok najbardziej prestiżową w „gastronomicznym świecie”. Ucieszyło mnie więc, że polską wersję. Wymienionych inspektorów było od Bałtyku po Tatry w wspaniałej restauracji i hoteli, to zjeść. Dodatkowo w Millau opisano różnych produktów i podano 40 miejsc, warto kupować i spożywać. I o ile cieszy, autorzy znaleźli u nas 10 restauracji godnych, to fakt, że są jeszcze pięknej ojczyźnie obszary Pomorza Środkowym, oczywiście, na południu (wawia), gdzie nie natrafili idealnego, daje do myślenia... szczególnie ujęło mnie, i Millau znalazło się w zwaskich knajp, choć nie mają takich szefów kuchni, cieszyć się jedzeniem. Jej ulubionej włoskiej Delizia jest Bibenda, wymienione dania i polską i morską kuchnią.

Na przykład rewelacyjny hummus z jajkiem na półtwardo (dobrze je ugotować to też sztuka!), pâté z kaczej wątróbki z domową konfiturą i – uwaga! – naprawdę pyszną grillowaną białą kielbasę podawaną z soczewicą. Kolejne docenione przez inspektorów miejsce to knajpka By the Way. Minimalistyczne wnętrza i zaskakująco trafne, starannie dopracowane menu, zmieniające się co parę tygodni (każdy znajdzie tu coś dla siebie: i weganin, i vegetarianin, i mięsożerca). Kuchnia jest autorska z wyraźnym akcentem śródziemnomorskim (cóż, nie jestem bezstronna, właśnie taką lubię), oparta na sezonowych produktach. Parę dni temu jadłam tam doskonałą zupę-krem z czerwonej kapusty o głębokim kolorze i smaku lekko korzennym z nutą czerwonego wina. Jadłam ją w skupieniu, by nie stracić nic z błogiego uczucia, jakie mnie ogarnęło. Bo wracając do mojego ulubionego hasła GHF: jedzenie powinno zaspokajając głód – nie próżność, sprawiać przyjemność – nie trudność, być doznaniem kulinarnym – nie intelektualnym i dawać okazję do dzielenia się radością posiłku z bliskimi. Niekoniecznie na Facebooku...

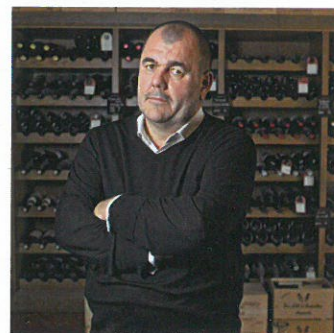
KWESTIA SMAKU

TEKST: JERZY MAZGAJ

Czerwone, prawie CZARNE

Francja, region Południowe Pireneje, departament Lot (to od nazwy przepływającej tu rzeki). Dziewięć kilometrów na południe od stolicy departamentu Cahors znajduje się winnica Château de Haute-Serre, w której od średniowiecza z powodzeniem uprawiano winorośl. Jedno z win tego chateau było nawet, jakbyśmy dziś powiedzieli, suportem samego Château Margaux na wykwintnych kolacjach. Ale po latach tłustych nastąpił chudziutki, w rezultacie których winnica podupała, a ziemię na prawie sto lat opanowały krzaki jałowca i skarlowaciate dęby. I trzeba było Georges'a Vigouroux, winiarza w trzecim pokoleniu, który na początku lat siedemdziesiątych XX wieku w przebłysku geniuszu stwierdził, że skoro ta winnica rodziła kiedyś znakomite owoce, warto przywrócić ją do życia. Dzięki tej mądrej decyzji możemy się znów rozkoszować wspaniałymi winami z tego miejsca. Ja upodobałem sobie Cahors Gouleyant Malbec. Jest głębokoczerwone, prawie atramentowe, z charakterystyczną dla odmiany malbec, z której w dużej mierze powstaje, obwódką koloru magenta. Smak czerwonych kandyzowanych owoców uzupełnia gałka muszkatołowa, cynamon i wanilia. W język na początku szczypią taniny, ale się nie zniechęcajmy. Charakterystyczna początkowa szorstkość Cahors ustąpi i wino rozkwitnie, gdy podamy je do pasztetów, dań z czerwonego mięsa i drobiu hojnie przyprawionych pietruszką, czarnym pieprzem, czosnkiem, tymiankiem i rozmarynem. Warto wiedzieć, że za Cahors stoją dwa tysiąclecia tradycji. Pili je i pielgrzymi udający się do Santiago de Compostela, którzy po drodze zawitali na te tereny, jak i papież rezydujący w Awinionie, dwór rosyjskich carów oraz arystokracja angielska. To kupaż robiony z kilku odmian winogron – minimum 70 proc. to wspomniany malbec, a pozostała część – merlot i tannat. Nazwę pochodzącą od miasta znajdującego się mniej więcej w połowie drogi między Bordeaux a Montpellier wymawia się „kaor”, z tym charakterystycznym francuskim „r” na końcu. Określane również mianem „czarnego wina”, Cahors to jedno z najciemniejszych win świata, które degustatorom płata figla w postaci zabarwionych na bordowo ust. To jednak klub, do którego warto należeć.

Jerzy Mazgaj, koneser wina, szef sieci delikatesów Alma.